

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
 Editură Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

Colonelul MARIAN BERLEANU

1

1971 - la Bicaz

Jos: Croitoru, Taran, Moșincat, Hinț, Capcelea, sus: Bonto, Perjă, Blideran, Hendre, Onișa - Cpt. Berleanu - Costin, Vancea, Pătrășcanu

În 1969, cpt. Marian Berleanu ne-a fost primul comandant, la compania a 2-a, dar care de fapt, s-a ținut tot timpul *prima* din Liceu, la învățătură. Noi, cei din **10/12 G**, la Batalionul 2, lt. col. Țițeica, pe care este adevărat că-l vedeam cam rar, deși avea cancelaria la etajul 2, iar noi eram la parterul pavilionului.

Căpitanul Berleanu ne-a dat prima comandă: **Atențiune, drepti!** Și salutându-ne, cu mâna la chipiu, după o mișcare energică, s-a prezentat: *sunt căpitanul Berleanu, comandantul companie a 2-a...* Sobru, energic, hotărât, sigur, scurt și clar, pe înțelesul tuturor a fost impresia lăsată de către primul nostru comandant. Aveam să cunoaștem toate aceste calități, strict necesare vieții de ostaș, pe parcursul celor 3 ani de sub comanda Domniei sale.

După ce s-a făcut repartitia pe clase (plutoane, fiecare având câte un coordonator, elev sergent-major, din anul terminal, noi avându-i pe el. sg. Bica și el. sg. Boroș). Apoi, tot la rând ne-am așezat la ușa magaziei cu haine (echipamnet) unde plutonierul Zancu, unde am primit

echipamentul ce avea și câte două „bazoane” în fundul pantalonilor, ori la coate și genunchi (petice), costume folosite ori crescute de promoțiile anterioare. Nu semănau deloc cu hainele frumoase de oraș. Dar și la magazie era o ordine desăvârșită, de la pasta de dinți, crema de ghet, pijama, prosop, caschetă, curea, centură, veston, cămașă, etc, totul aranjat ca la magazinul de „modă”, totul distribuit pe semnătură, asumat pentru a răspunde. Așa am învățat primele noțiuni: echipament, coloană, rând, careu, oval, planton, marș... sau cum să ne coasem nasturii, să călcăm dunga pantalonilor, să ne potrivim în oglindă boneta, ori să purtăm cascheta să nu ne cadă pe ochi, nici să purtăm pe spate, etc.

Îmi aduc aminte de bucuria primei învoiri, sau de prima excursie, când am primit haine noi, ajustate după mărimea fiecăruia, sub atenta supraveghere a căpitanului Berleanu, care ne inspecta înainte ca sergentul de serviciu să ne prezinte la Ofițerul de Serviciu pe Liceu. Ținută impecabilă, dungă bine marcată la pantalonii cu lampas de general, nasturi strălucitori (de la „sidol”-ul, de lustruit) pantofii pregătiți ca de bal. Totul ca la carte. Salutul și portul mânușii erau elemente de strictă nevoie, obligatoriu a fi știute.

Sectoarele companiei - de la clase, birou, hol, spălător și dormitor - totul strălucea înainte de sosirea căpitanului Berleanu, care cu o privire iscoditoare observa oricare colț dacă a fost curățat. Pentru dumnealui nimic nu era la voia întâmplării, de la fixarea papucilor în dulap, la noptiere cu inventar ordonat, întinsul păturii și

aliniera paturilor, pe care cearceaful era musai ca să sară banul și toate pregătite ca pentru paradă, ori inspecție ministerială.

Raportul de dimineață și prânz erau adevărate momente în care exigența era maximă, moment întins în care toleranța era zero! Uneori, era de neînțeles de ce cutare coleg, pentru că obținuse numai nota 7, era scos în fața careului și luat la întrebări de ce doar atâta elev...? Ridicatul din umeri era aspru criticat. Asumarea răspunderii trebuia făcută în fața căpitanului Berleanu, și a camarazilor din companie. Scuzele nu prea prindeau, deoarece Dumnealui urmărea mereu performanța și ne stimula potențialul latent, ne obișnuia cu faptul că numai prin muncă se pot dobândi cunoștințele, iar prin exercițiu forma deprinderi.

Apropo, cu siguranță mai țineți minte dragi colegi, primul raport ca planton: „*Atențiune, tovarășe căpitan, în timpul serviciului meu, planton schimbul 2 (sergent de serviciu), nu s-a întâmplat nimic deosebit. Raportează elev ...*”. Cu tremur în glas, formula din RSI era repetată, căci acolo, tu erai stăpân pe averea întregii companii, la fiecare dormitor trebuia să știi câți bocanci, câte prosoape aliniate în spălător..., etc, adică tot! Așa era acum 50 de ani atmosfera în jurul căpitanului Marian Berleanu.

Aspru, sever, drept și corect astfel că torentul de critică ce-l adresa oricui, era just și meritat, dar fără pizmă și ură. Pentru a-i pune pe drumul cel bun pe „fumători” își mai lustruia, din când în când, bombeul de la cizme prin bazonul pantalonilor celor surprinși în „fumoarul din WC”, de unde ieșea fumul pe fereastra, din țigările palmate, ca pe horn. Și asta pentru sănătatea tinereții, și nu numai! Etica profesională am copiat-o de la Dumnealui și am desfășurat-o în multe împrejurări în viață. Cinstea, corectitudinea a făcut totdeauna ca adevărul să triumfe. În această cheie tonul aspru „cicălitor” atunci, astăzi pare a limpezi o virtute de iscusit pedagog, de om care a știut unde să apese și cum să strunească energiile unor „mânji”, asemenea joche-ului la săritura peste obstacole. Cam asta am priceput atunci când mi-am *rătăcit valiza*, iar cpt. Berleanu m-a „interogat” cu blândețe, înțelegere și compasiune în cancelarie, dorind să afle adevărul, implicându-se în recuperarea acestor obiecte personale de la gara Bordujani (Suceava). I-am povestit pățania mea, la întâlnirea anterioară, pe care acuma a tratat-o cu un zâmbet și o bătaie prietenească pe umăr. Și asta spune mult despre caracterul frumos al Omului.

Acolo, la LM eu, noi ne-am format și călit pentru ceea ce avea să urmeze în „malaxorul cazărmii”, frontul probei profesionale a cunoștințelor dobândite pe băncile școlilor, în săli de specialitate, poligoane și câmpurile de aplicație. Primele aplicații, (de rezistență) aveau la bază exercițiile de la porticul de gimnastică, unde de la 50 de tracțiuni în sus nu se numărau, iar cele mai jos nu contau, ca și flotările sub 100.

Jos: Ispir, Gironte, Blideran, Cpt. Berleanu, Pisică, el. sg. Boroș, Vlăgea, Pătrășcanu, rd. 2-Hendre, Croitoru, Vanca, Mircea, rd.3-Micula, Creangă, Onișă, Paic, Moșincat, Hint, Drăgan, Blideran, Ungureanu, Balaj, Cios, Bonto; rd. Sus: Sava, Mardale, Nicoară, Chitoroagă, Pește, Popa, ?

Pentru primele trageri din poligon, fiecare trăgător a fost verificat de Lt. Năstăsescu și cpt. Berleanu. Atunci am prins și mai mare drag de dumnealui, când s-au întins pe foaia de cort, lângă mine, pentru a mă învăța să-mi coordonez respirația și mânguirea trăgaciului. Am fost mereu un foarte bun trăgător și le-am urmat exemplul. Reușita se dobândește cu seriozitate, repetiție și efort constant fapt pentru care cred că metoda dumnealor am desprins-o în orice analiză de bilanț, făcut în careul companiei, pe platou, în care doar valorile contau. Îi admiram pe colegii: Taran, Ungureanu, Drăgan, Blideran, ș.a. cum întindeau pasul de defilare spre mijlocul careului pentru a primi ca recompensă o strângere de mână din partea comandantului nostru. Ce mult a contat obișnuitul răspuns: *Servesc Patria!*

Vă dorim sănătate și mulți ani cu

bucurie domnule comandant! Cu respect din partea fostului Dumneavoastră elev,

Col. rtr. Dr. Constantin Moșincat

[Lm Paic Mircea: 01:17-02:35, 02.07.2022,]

Căpitanul Berleanu

Mircea Paic - 2017

Sunt puțini oameni care pot provoca în același timp iubire, respect și ură, antipatie. Numai oamenii excepționali pot induce astfel de trăiri în sufletele celorlalți. Așa a fost omul Berleanu pe care noi, în ignoranța noastră de atunci, nu l-am înțeles totdeauna. Ca ofițer a fost la fel ca și noi când am devenit comandanți. A fost un model de „educație prusacă” într-un liceu în care indulgența era destul de mare: adică 0.

Este greu să-ți dai seama când te iubește cineva. Pe noi căpitanul Berleanu ne-a iubit. În felul dumnealui de a ne pregăti pentru ceea ce avea să urmeze. Asprimea în educație provoacă adversități în rândul celor care beneficiază de ea. Așa a fost și cu noi dar.... mie îmi place să cred că a fost benefică.

Ne mândream când comandantul nostru care făcea urcarea prin răsturnare, la bară fixă, în manta, cu cizme, centură și porthart, dar ne ofuscam când ne critica. Era și este un ofițer cult la care exprimarea, mimica și gestica erau ireproșabile. Zic eu acum pentru că atunci nu știam să evaluez așa ceva.

Compania a 2-a a fost plămăda muncii dumnealui și nimeni și nimic nu-i pot știrbi meritele.

Acuma îmi amintesc cu regret despre un episod trist al cărui autor mă declar: I-am trimis colegului Mircea Traian o scrisoare din partea unei „prietene”, care de fapt eram eu, prin care l-am invitat la o întâlnire în oraș. S-a dus colegul degeaba în oraș și cum era firesc m-a raportat. Am ajuns în „cancelaria” căpitanului Berleanu și am luat trei linii la palmă. Atunci am fost revoltat, acum cred că atunci am fost „redresat” psihic fără să plătesc un psiholog. La întâlnirea de 45 de ani unii colegi au căutat să-i reproșeze asprimea, față de noi, căpitanului de atunci. Colonelul de acum, devenit și mai înțelept, a evitat elegant o replică dură și a mărturisit respectul pe care îl poartă celor care suntem acum aici prezenți. De fapt o parte din ceea ce suntem este și rodul muncii și a contribuției dumnealui, oricât și oricine ar vrea să nu recunoaștem asta.

La ceas aniversar îmi exprim respectul față de cel care cu mână forte, dar și cu înțelegere, ne-a povățuit în viitoarea carieră de ofițer. Am onoarea să vă salut domnule comandant!

Dragă Costică, atât am putut eu să scriu despre comandantul nostru de companie. Dacă tu consideri că mai trebuie adăugat ceva fă-o, fără rețineri.

Al dumneavoastră elev, col. rtr. Mircea Paic

Da! Superb scris!

Mă înclin cu mult respect în fața celui care a clădit o parte din ceea ce suntem azi, colonel Berleanu!

Cu mult respect,
Colonel rtr. Dr. Vasile Sava